

РЕШЕНИЕ

№ 5976

гр. София, 22.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 105-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: АЛБЕНА Т. МОМЧИЛОВА

при участието на секретаря ДАНИЕЛА ПЛ. ИВАНОВА
като разглежда докладваното от АЛБЕНА Т. МОМЧИЛОВА Административно наказателно дело № 20231110205559 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по жалба от М. Е. М., с ЕГН *****, с адрес: гр. С., ул. „Т. Ш.“ № ... срещу наказателно постановление № СО-33-М-20-08-114/12.01.2021г. на кмета на Столична община, с което на основание чл. 209а, ал. 4 от Закона за здравето на жалбоподателя е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 300,00 лева за нарушение на чл. 209а, ал. 1 от Закона за здравето.

В жалбата се релевират доводи за незаконосъобразност и неправилност на издаденото наказателно постановление. Жалбоподателят посочва, че в хода на административнонаказателното производство са допуснати съществени процесуални нарушения. Намира, че правната квалификация не е ясно определена, тъй като се констатира разминавания между сочената за нарушена разпоредба в акта за установяване на административно нарушение и в наказателното постановление. Твърди, че липсва пълно и точно описание на всички релевантни обстоятелства около твърдяното нарушение. Оспорва компетентността на актосъставителя. Оспорва редовността на процедурата по връчване на обжалвания акт поради липса на предпоставките за връчване на наказателното постановление по реда на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН. Поддържа, че изпълнението на наложеното наказание е погасено по давност. Сочи, че в конкретния случай не е имало застрашаване на здравето и живота на гражданите чрез разпространение на COVID-19, тъй като не е имало струпване на хора и невъзможност за спазване на достатъчна дистанция, доколкото жалбоподателят М. е бил асам в помещението, и е разполагала с предпазна маска в себе си, която да използва при необходимост. При условията на евентуалност счита, че деянието представлява маловажен случай по смисъла на чл. 28 от ЗАНН. Моли за отмяна на наказателното постановление и присъждане на разноси.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява, представлява се

от адв. Х.. Поддържа релевираните в депозираната жалба възражения. Моли за отмяна на наказателното постановление и присъждане на направените разноски за адвокатско възнаграждение.

Въззиваемата страна – Столична община – редовно призована, се представлява от юрк. К. Намира, че от събраните по делото доказателства се установява по несъмнен начин извършване на вмененото нарушение от страна на жалбоподателя. Счита, че извършеното деяние не представлява маловажен случай, с оглед на обществените отношения, гарантиращи живота и здравето на хората. Моли за потвърждаване на наказателното постановление и присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претендираното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение.

Съдът, след като извърши цялостна преценка на събраните в хода на делото доказателства и доказателствени средства и обсъди доводите и възраженията на жалбоподателя, прие за установена следната фактическа обстановка:

На 23.12.2020г., около 14:50 часа, в гр. С., на ул. „Т. Ш.“ № ... свидетелят Р. С. П. и П. К. Д. – инспектори към Столичен инспекторат извършили проверка в търговски обект – фризьорски салон (закрито обществено място), собственост на „М. Ф.“ ЕООД. При проверката било установено, че жалбоподателят М., в качеството си на служител на „М. Ф.“ ЕООД няма поставена защитна маска за лице или друго средство, покриващо носа и устата.

При така развитата се фактическа обстановка инспекторите към Столична инспекторат счели, че жалбоподателят М. е извършила административно нарушение. На същия ден свидетелят П. съставил акт за установяването на административно нарушение № 20-08-114/23.10.2020г. в присъствие на жалбоподателя М. и на П. К. Д. На същия ден препис от акта бил връчен на жалбоподателя, която не депозирила възражение срещу съставения акт.

На 12.01.2021г. Й. А. Ф. – кмет на Столична община издала наказателно постановление № СО-33-М-20-08-114/12.01.2021г., с което на основание чл. 209а, ал. 4 от Закона за здравето на жалбоподателя М. било наложено административно наказание „глоба“ в размер на 300,00 лева за нарушение на чл. 209а, ал. 1 от Закона за здравето. Жалбоподателят М. не била намерена на посочения адрес, поради което в наказателното постановление било отбелязано, че е връчено на 16.11.2021г. на основание чл. 58, ал. 2 от ЗАНН, респективно е влязло в сила на 24.11.2021г.

На 12.02.2022г. в ТД на НАП София постъпило заявление за принудително събиране с вх. № Е220012-225-0029352/12.02.2022г. за събиране на глоба по наказателно постановление № СО-33-М-20-08-114/12.01.2021г. срещу жалбоподателя М.. Срещу жалбоподателя М. било образувано изпълнително дело № 231309082/2023г., като на 31.01.2023г. било издадено съобщение за доброволно изпълнение на основание чл. 221 от ДОПК с изх. № С230022-048-0013646/31.01.2023г. Съобщението за доброволно изпълнение било връчено на жалбоподателя на 03.04.2023г. На 10.04.2023г. жалбоподателят М. депозирила жалба срещу издаденото наказателно постановление.

Фактическата обстановка по делото се установява от събраните по делото доказателства и доказателствени средства – показанията на свидетеля Р. С. П., известие за доставяне – 2 броя, пощенски плик – 2 броя, заповед № СОА20-РД09-2654/22.10.2020г., заповед № СОА20-РД09-2661/22.10.2020г., длъжностна характеристика, приложение № 1 към длъжностна характеристика, заповед № РД-01-611/22.10.2020г., заповед № РД-01-609/21.10.2020г., писмо с вх. № 175076/20.06.2023г. с приложение – съобщение за доброволно изпълнение на основание чл. 221 от ДОПК с изх. № С230022-048-0013646/30.01.2023г., писмо с вх. № 232162/17.08.2023г. с приложение – известие за доставяне.

Съдът кредитира показанията на свидетеля Р. С. П., доколкото същите са добросъвестно депозираны, достоверни и подкрепени от приобщения писмен доказателствен материал. От показанията съдът получи информация как е установено процесното

нарушение и научи обстоятелства около извършената проверка и констатациите на инспекторите на Столичен инспекторат.

Съдът се доверява на останалите писмени доказателства, които са изготвени според установените правила и от тях съдът получава информация относно обстоятелствата около извършване на процесното деяние, хода на осъществената от проверка, както и условията, при които са съставени акта за установяване на административно нарушение и наказателното постановление.

При така направените изводи относно фактите и обстоятелствата по делото настоящият състав прие следното от правна страна:

Жалбата изхожда от легитимирана страна, депозирана е в преклузивния срок по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН и е насочена срещу подлежащ на съдебен контрол административнонаказателен акт, в който смисъл се явява процесуално **допустима**. В тази връзка следва да се отбележи, че съдът намира възражението на жалбоподателя за нередовност на процедурата по връчване на обжалвания акт за основателно, тъй като след внимателен анализ на доказателствения материал, не се констатира предпоставките за връчване на наказателното постановление при условията на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН, за да се приеме, че същото е влязло в законна сила към датата на подаване на настоящата жалба. От приложените към административнонаказателната преписка два броя известие за доставяне с пощенски плик става ясно, че препис от наказателното постановление е бил адресиран до жалбоподателя, но писмото е било върнато с отбелязване, че адресът е недостатъчен. Без да предприеме никакви допълнителни действия за лично връчване, наказващият орган директно е отбелязал, че наказателното постановление е връчено по реда на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН и е влязло в сила след изтичане на срока за обжалване. Двукратното посещение на адреса не изпълнява субсидиарно приложимите изисквания на НПК за връчване на съдебни книжа. Предвид изложеното съдът приема, че не са били предприети всички необходими действия по връчване на наказателното постановление - не е била направена справка за евентуална промяна на адреса на лицето, не е бил съставен протокол за проверка на адреса на лицето, не е било търсено съдействие от общината или полицията за връчване на издаденото наказателно постановление. По делото не се установява наличието на нито една от двете кумулативно изискуеми предпоставки на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН, за да се приеме, че наказателното постановление е било връчено по този ред – нито се установява жалбоподателят да е бил щателно издирен по постоянния му адрес, нито да е осъществил промяна на същия, без да уведоми компетентните органи. Жалбоподателят М. е разбрала за издаденото наказателно постановление от връченото на 03.04.2023г. съобщение за доброволно изпълнение на основание чл. 221 от ДОПК с изх. № С230022-048-0013646/30.01.2023г. от публичен изпълнител на ТД на НАП София по изпълнително дело № 231309082/2023г. Незаконосъобразно проведената процедура по връчване на наказателното постановление мотивира настоящия съдебен състав да приеме, че жалбата е била подадена в срок и като такава е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е **неоснователна** по следните съображения:

Съгласно разпоредбата на чл. 63, ал. 1 от ЗАНН съдът е длъжен да провери законосъобразността на обжалваното наказателно постановление, като в този смисъл извърши проверка за спазването на материалния и процесуалния закон, без да е обвързан от основанията, изложени в жалбата – арг. от чл. 314, ал. 1 от НПК, вр. с чл. 84 от ЗАНН.

Относно опорочената процедура по връчване на наказателното постановление, настоящият състав отчита това като несъществено нарушение на процесуалните правила, доколкото същото има значение единствено за възможността на санкционираното лице да обжалва наказателното постановление, респективно за преценка дали жалбата е депозирана в предвидения в закона преклузивен срок. Опорочеността на процедурата по връчване не се отразява върху законосъобразността на обжалвания акт, която се преценява единствено с оглед наличието на процесуалните и материалноправните предпоставки за неговото издаване, сред които не е връчването на наказателното постановление, хронологично

следващо неговото издаване.

Съдът служебно установи, че актът за установяване на административно нарушение и наказателното постановление са изготвени от компетентни за това длъжностни лица. Според т. 7 от Заповед № СОА20-РД09-2654/22.10.2020г. инспекторите към Столичен инспекторат са компетентни да съставят актове за установяване на административни нарушения по извършени нарушения на Закона за здравето. Съгласно чл. 209а, ал. 4 от Закона за здравето, наказателните постановления се издават съответно от директора на съответната регионална здравна инспекция, директора на съответната областна дирекция на Министерството на вътрешните работи и кмета на съответната община.

Съдът служебно установи, че са спазени всички давностни срокове, визирани в чл.34 от ЗАНН. Административнонаказателното производство е образувано със съставянето на акта за установяване на административно нарушение в предвидения от чл. 34 от ЗАНН тримесечен срок от откриване на нарушителя, респективно едногодишен срок от извършване на нарушението. От своя страна обжалваното наказателното постановление е постановено в шестмесечен срок от съставяне на акта.

При проверката съдът констатира, че актът за установяване на административно нарушение и наказателното постановление съдържат всички законоустановени реквизити регламентирани в чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. Наказващият орган е описал достатъчно подробно нарушението и обстоятелствата около него. Вмененото нарушение е описано точно, прецизно и разбираемо, като същото съдържа всички обективни признаци на посочената като нарушена норма от съответния нормативен акт. Неоснователно е възражението на защитата за несъответствие между посочената за нарушена правна норма в наказателното постановление и в акта за установяване на административно нарушение. В процесния случай жалбоподателят е санкциониран за нарушение на чл. 209, ал. 1 от Закона за здравето, която разпоредба е посочена както в акта за установяване на административно нарушение, така и в наказателното постановление. Неизпълнението на въведени от министъра на здравеопазването противоепидемични мерки осъществява едновременно фактическия състав на нарушение по чл. 209а, ал. 1 от Закона за здравето и предвижда санкция за осъществяването му. Нормата е бланкетна, като установяването на конкретните противоепидемични мерки е предоставено в правомощията на министъра на здравеопазването. Предвид бланкетния характер на разпоредбата на чл. 209а, ал. 1 от Закона за здравето, в обжалвания акт наказващият орган е допълнил, че жалбоподателят е нарушил противоепидемичната мярка, регламентирана в т. 1.7 от Заповед № РД-01-609/21.10.2020г. и т. 1.14 от Заповед № РД-01-611/22.10.2020г. Доколкото и двата акта съдържат словесно описание на извършеното нарушение – непоставяне на защитна маска за лице или друго средство, покриващо носа и устата в закрито помещение – търговски обект, допуснатата нередовност в акта за установяване на административно нарушение, изразяваща се в непосочване на съответния текст от закона, съдържащ конкретна противоепидемична мярка, въведена от министъра на здравеопазването, която е нарушена от жалбоподателя, е надлежно отстранено от наказващия орган по реда на [чл. 53, ал. 2 от ЗАНН](#) с изрично посочване на съответната привръзка, доколкото кмета на Столичнаобщина е приел, че извършването на описаното нарушение, самоличността на нарушителя и неговата вина, са установени по безспорен начин.

Съгласно чл. 209а, ал. 1 от Закона за здравето, който наруши или не изпълни въведени от министъра на здравеопазването или от директор на регионална здравна инспекция противоепидемични мерки по [чл. 63, ал. 4](#) или [7](#) и [чл. 63а, ал. 1](#) или [2](#), освен ако деянието не съставлява престъпление, се наказва с глоба от 300 до 1000 лв., а при повторно нарушение – от 1000 до 2000 лв. Освен санкционна, нормата е и материалноправна, защото в себе си съдържа както правило за поведение, така и санкция за неизпълнение на това правило. Нормата е бланкетна, като установяването на конкретните противоепидемични мерки е предоставено в правомощията на министъра на здравеопазването. Следователно конкретните прояви, подлежащи на санкция на основание [чл. 209а от Закона за здравето](#) се определят съобразно въведените от министъра забрани и задължения.

С решение за обявяване на извънредно положение от 13.03.2020 г., обнародвано в бр. 22 на Държавен вестник, на основание [чл. 84, т. 12 от Конституцията на Република България](#) от Народното събрание е обявено извънредно положение на цялата територия на Република България, считано от 13 март 2020 г. до 13 април 2020 г. С решение на Народното събрание от 03.04.2020 г. е удължен срока на обявеното извънредно положение върху цялата територия на Република България от 13.03.2020 г. до 13.05.2020 г., като след тази дата е въведена извънредна епидемична обстановка.

Съгласно редакцията на чл. 63, ал. 1 от Закона за здравето, действаща към датата на вмененото нарушение, при възникване на извънредна епидемична обстановка министърът на здравеопазването въвежда противоепидемични мерки на територията на страната или на отделен регион. В изпълнение на своите правомощия в рамките на обявеното извънредно положение, министърът на здравеопазването издал редица заповеди, от които е Заповед № РД-01-609/21.10.2020г., с която е въведено задължението за всички лица, които се намират в закрити обществени места, включително търговски обекти, да имат поставена защитна маска за лице за еднократна или многократна употреба или друго средство, покриващо носа и устата. Със Заповед № РД-01-611/22.10.2020г. задължението е потвърдено. Заповедите на министъра на здравеопазването по своята същност носят белезите на общ административен акт, видно от тяхното съдържание и разпоредителната част, поради което за тях липсва изискване за обнародване като предпоставка за влизането им в сила. Заповедите влизат в сила съответно от 22.10.2020г. и 23.10.2020г. и са въвеждат противоепидемични мерки до 30.11.2020г., т.е. датата на извършване на процесното деяние – 23.10.2020г. попада в посочения период. Поради това съдът приема, че като се е намирала на закрито обществено място – търговски обект, без поставена предпазна маска или друго средство, покриващо носа и устата, жалбоподателят М. действително не е изпълнила въведени със Заповед № РД-01-609/21.10.2020г. и потвърдени със Заповед № РД-01-611/22.10.2020г. на министъра на здравеопазването противоепидемични мерки за периода до 30.11.2020г.

Съдебният състав следва да отбележи, че въпроса дали изпълнението на наложеното наказание е погасено по давност не касае законосъобразността и правилността на обжалваното наказателно постановление, а единствено възможността за неговото принудително събиране в хода на образуваното изпълнително дело от ТД на НАП София.

От субективна страна, нарушението е извършено умишлено, тъй като жалбоподателят М. е съзнавала, че всички лица, които се намират в закрити обществени места, трябва да имат поставена защитна маска за лице за еднократна или многократна употреба или друго средство, покриващо носа и устата, но въпреки това е пренебрегнала установеното задължение.

Размерът на наложената глоба е в законоустановения минимум, поради което съдът не следва да обсъжда въпроса относно справедливата индивидуализация на административното наказание.

Съдът не намери основания за квалифициране на нарушението като маловажен случай по чл. 28 от ЗАНН, тъй като същото не разкрива по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обичайните нарушения от този вид, което да обоснове третирането му като маловажно. За преценка наличието на маловажен случай на извършено административно нарушение е нужно да се изследват начина, времето и мястото на извършване на нарушението, мотивите на нарушителя, настъпилите вредни последици, които в своята съвкупност да свидетелстват за по-ниска степен на обществена опасност на деянието в сравнение с обикновените случаи на нарушения от този вид. Особеностите на случая са отчетени при квалифицирането му като административно нарушение, а не като престъпление. Касае се също така за формално нарушение, което, за да бъде счетено за маловажно, е необходимо наличието на особени обстоятелства около извършването му, като такива в случая не са налице. Поради това и предвид голямата обществена значимост на въведените противоепидемични мерки съдът не констатира наличието на основания за приложението на [чл. 28 от ЗАНН](#). Описаното в акта за установяване на административно нарушение и в наказателното постановление нарушение крие сериозен риск за живота и

здравето на останалите граждани.

С оглед изхода на делото и съобразно направените искания, на основание [чл. 63, ал. 3 от ЗАНН](#) и [чл. 143, ал. 1 от АПК](#), съдът намира, че следва да присъди на Столична община юрисконсултско възнаграждение в размер определен в [чл. 37 от ЗПП](#), съгласно препращащата разпоредба на [чл. 63, ал. 5 от ЗАНН](#). Съгласно [чл. 37, ал. 1 от ЗПП](#) заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП. В случая за защита по дела по ЗАНН [чл. 27 „е“ от Наредбата за заплащане на правната помощ](#) предвижда възнаграждение от 80 до 120 лева. Съобразявайки продължителността на производството и неговата сложност, съдът намира, че на Столична община следва да се присъди възнаграждение в размер от 80 лева.

С оглед изложените аргументи съдът намира, че при съставяне на акта за установяване на административно нарушение и издаване на наказателното постановление не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, вмененото нарушение е безспорно доказано и размерът на наложеното административно наказание е в минимален размер, поради което обжалваното наказателно постановление следва да бъде потвърдено.

Така мотивиран и на- основание чл. 63, ал. 2, т. 5 от ЗАНН, Софийски районен съд, НО, 105-ти състав

РЕШИ:

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № СО-33-М-20-08-114/12.01.2021г. на кмета на Столична община, с което на основание чл. 209а, ал. 4 от Закона за здравето на М. Е. М., с ЕГН *****, с адрес: гр. С., ул. „Т. Ш.“ № ... е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 300,00 лева за нарушение на чл. 209а, ал. 1 от Закона за здравето като **ЗАКОНОСЪОБРАЗНО И ПРАВИЛНО**.

ОСЪЖДА М. Е. М., с ЕГН *****, с адрес: гр. С., ул. „Т. Ш.“ № ... да заплати на Столична община сумата от 80,00 (осемдесет) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение за процесуално представителство.

Решението подлежи на касационно обжалване по реда на Глава XII от АПК пред Административния съд - София-град в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, на касационните основания предвидени в НПК.

Съдия при Софийски районен съд: _____